

Pohádky

pro Rytíře řádu čtenářského

Pohádky pro Rytíře řádu čtenářského napsali a ilustrovali žáci 9. třídy ZŠ a MŠ Proseč - školní rok 2020/2021 jako součást projektu připraveného pro žáky 2. ročníku naší školy.

Název projektu:

Autorské čtení pro Rytíře řádu čtenářského aneb „Napsali jsme pro vás pohádky“ – viz příloha.

Autorsky se na vzniku pohádek podíleli a ilustracemi je doplnili:

Jméno autora/autorky	Název
Veronika Marková	Kouzelný les
Justýna Pavlisová	Vlčí přízrak
Veronika Drahošová	O statečném Štěpánovi
Natálie Fridrichová	Zachráněná restaurace
Tadeáš Trynkl	Arnošt
Marek Soukal	Záhadné místo
Natálie Jelínková	Princ a čarovná dívka
Michaela Hledíková	O skřítku Sabrině
Olivie Nevolová	O zlobrovi
Tereza Macháčková	Zvědavý lišák
Alena Zavadilová	Malé prasátko
Josef Jeništa	Strašidelný dům
Marek Šplíchal	Neposlušné koťátko
Michal Čech	Annie
Anežka Jánová	Millie a Monty
Matyáš Novák	Pohádka o strašidelné škole
Milan Třasák	O jezečkovi

OBSAH:

KOUZELNÝ LES	5
VLČÍ PŘÍZRAK	7
O STATEČNÉM ŠTĚPÁNOVI	8
ZACHRÁNĚNÁ RESTAURACE	12
ARNOŠT	13
ZÁHADNÉ MÍSTO	14
PRINC A ČAROVNÁ DÍVKA	15
O SKŘÍTKU SABRINĚ	16
O ZLOBROVI	17
ZVĚDAVÝ LIŠÁK	18
MALÉ PRASÁTKO	19
STRAŠIDELNÝ DŮM	20
NEPOSLUŠNÉ KOŤÁTKO	21
ANNIE	22
MILLIE A MONTY	23
POHÁDKA O STRAŠIDELNÉ ŠKOLE	25
O JEŽEČKOVÍ	26

KOUZELNÝ LES

Veronika Marková

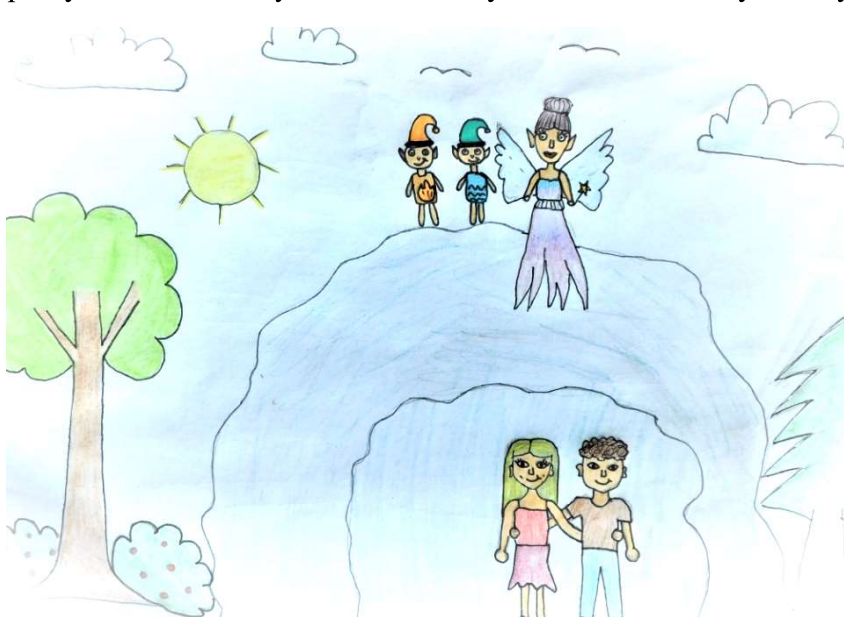
Žila, byla jedna dívka jménem Rozálka. Měla otce Jana a nevlastní matku Rebeku. Rebeka měla dcery Eriku a Dominiku, které byly nevlastní sestry Rozálky. Moc spolu nevycházely, protože Erika a Dominika byly velmi rozmazlené a Rozálka byla pouze skromná dívka z vesnice zvyklá pracovat, starat se o dům, zahradu, pole, zvířata, zkrátka žádná práce jí nebyla na obtíž. Její nevlastní sestry naopak žádnou práci nikdy nepoznaly. Rozálka si se svým tatínkem náramně rozuměla a za nic na světě by ho nevyměnila.

Ale macecha byla velmi zlá. Jediné, v čem byla okouzující, byla její krása. Tatínek se zamiloval a její vnitřní zlost už bohužel neviděl. Dny plynuly, pomalu se blížila zima a s ní i otcův odjezd za prací. V zimním období pracoval u jižních moří, kde bylo teplo, a jako dřevorubec vydělával peníze na další měsíce. Od jara do podzimu dřel na svých polích a k tomu potřeboval peníze na obilí a nákup náradí a dobytka, který jim zajišťoval živobytí v tak kruté a chudé době. A navíc požadavky své ženy a nevlastních dcer na parádu byly někdy nad jeho síly.

Zimní měsíce byly pro Rozálku nejtěžší v roce. Žila bez svého milovaného otce a lásky, která jí tolik chyběla. Macecha a sestry jí nakládaly práce víc a víc.

Lhotu u Kouzelného lesa, kde jejich společná chalupa stála, v tu dobu svírala ukrutná zima a dřeva na topení ubývalo. Jednoho dne rozkázala macecha Rozálce, aby šla do Kouzelného lesa sehnat dřevo na topení. A proč Kouzelný les? Když do tohoto lesa vstoupila dobrá duše, mohla využívat čar a kouzel, které les nabízel. Dobré duši les nabídl i sílu nesmrtnosti. Ale pokud do lesa vstoupil někdo se špatnými úmysly, jeho černá duše nemohla využívat žádné z oněch kouzel. A že jich bylo!

Když Rozálka otevřela dveře chalupy, řádila právě venku sněhová bouře. Macecha ji vystrčila ven z chalupy v krátkém vlněném kabátku, sukni a střevíčkách a ještě než zabouchla dveře, rozkřikla se na ni: „Hni sebou, ať neumrzne!“ Rozálka již v ten okamžik cítila, že úkol, který jí macecha dala, je pro ni těžko splnitelný. Lehce oblečená se saněmi za sebou se vydala tedy k lesu, ale brzy cítila, jak jí rty, nohy, ruce a celé tělo začíná tuhnout. Jakmile vstoupila do lesa, ucítila najednou závan tepla. „Co se děje? Asi začínám z té zimy blouznit,“ pomyslela si. Koruny stromů ukázaly svou sílu a začaly se ohýbat až k zemi, aby chránily

Rozálku před sněhovou vánicí. Tím se ale v lese zatemnilo a sníh, co ležel v lesní trávě, zvýšil svůj třpyt a najednou jakoby se v lese rozsvítilo. Rozálka sice nechápala, co se děje, ale bylo jí tam dobře. Vtom se do ticha ozvalo: „Vítám tě, Rozálko, v našem království. Žijeme tu po celá staletí a Kouzelný les je naším domovem. Co tě k nám přivádí?“ Rozálka odpověděla: „Nikoho nevidím, s kým to

mluvím?“ Tu se rozezní hudba a před jejíma očima nastoupí celé lesní království, skřítky, víly, mluvící kameny, zvířátka a ohromná mluvící skála, která otevře svou jeskyni a zve Rozálku, ať vstoupí do jejího nitra. Vstoupila tedy do jeskyně a v jejích očích byl vidět úžas, protože takovou krásu ještě nikdy nespatriila. Stěny jsou vykládané drahokamy, cesta je dlážděna

zlatem a každá z komnat otevírá velké bohatství. Po zlaté cestě potkává celou zvířecí říši, která jí je nakloněna. Otevřela dveře poslední komnaty a na trůně spatřila krále zvířat, lva Lesokrále. V první chvíli se vylekala a chtěla utéct zpět, ale tu lev promluvil: „Stůj, neubližím ti, vím, že jsi dobré děvče a vím, co žádáš, dřeva ti dám, kolik budeš chtít, ale žádám od tebe službu. Vyčešeš mladým hříbátkům hřívy, mají je plné sněhu od toho skotačení venku, a pak se můžeš vrátit zpět.”

Jak lev přikázal, Rozálka učinila. Vyčesala hřívu, pohladila po hřbetu, podrbala za ušima, což se hříbátkům náramně líbilo. Bylo vidět, že všechno dělá s láskou, ale zmrzlá hříva hříbátek jí působila omrzliny na prstech. Všiml si toho skřítek Ohniváček, hbitě přiběhl, škrtl čepičkou, z které proudil hřejivý ohýnek, a její prsty se začaly rozechřívat. Na Rozálce byla ale vidět únava a ráda by si odpočinula. Lev přišel zkontrolovat, jak plní úkol, a přitom si všiml její únavy, a tak jí nabídl, aby si u nich trochu zdřímla. Pavouci utkali hustou pavoučí síť, zvířátka z mechu vyrobila polštářek a víly ji přikryly svými dlouhými šaty. Dávno se tak dobře necítila, v bezpečí, bez neustálých příkazů a nadávek.

Usnula hned, jak ulehla a vzbudil ji až hlahol štěbetajících ptáčků, co létali nad její sítí. Protáhla se, rozhlédla se kolem sebe na tu krásu jiného světa, než co znala, ale pak si uvědomila, že macecha jí asi pěkně vyčiní. Vyhoupala se ze sítě, poděkovala za vše, co jí zvířátka nabídla, a úprkem uháněla do vesnice. Aby její návrat byl co nejrychlejší, víly Letněnky rozechřívaly závěje sněhu na cestě k domovu a skřítkové jí pomáhali tlačit naplněné saně dřevem.

Jen co otevřela dveře, macecha spustila ze všech svých sil: „Kde jsi, ty poběhlce? Málem jsme tu umrzly zimou, co jsi v tom lese dělala, však já ti ještě vyčiním, ty jedna nevděčnice. Koukej roztopit v krbu! Nezapomeň nakrmit dobytek, uvařit něco k snědku a rozčesat svým sestrám jejich dlouhé vlasy!“ Rozálka nevěděla, kam dřív skočit. Když vše udělala a mohla konečně ulehnout, vzpomněla si na svého tatínka a přála si, aby mu mohla své dobrodružství z lesa povyprávět. Bohužel byl daleko a dlouho ještě potrvá, než se vrátí. Usínala s tím, že tu krásu chce ještě znovu vidět.

Dny plynuly, dřevo ubývalo a nastal čas vydat se opět do lesa. Cesta k lesu byla nekonečná, nemohla se dočkat chvíle, až opět spatří své dobré přátele a popovídá si s nimi. Uvítání proběhlo, jak si představovala. Pomohla uklidit v jeskyni, obstarala zvířátka a pak ji napadlo, že by jim mohla něco dobrého uvařit. O potřebné přísady se postaraly víly, zalétly do teplých krajů pro maliny, včelky poskytl svůj med a malinový nektar byl na světě. I když všichni jen olízli, tak na tu chuť se nedalo zapomenout. I lví král se jí poklonil a poprosil ji, aby zůstala a povídala si s ním. Vyprávěla mu o svém životě, on o dávných dobách svého království a bylo jim spolu moc dobře. Čas ale utíkal a Rozálka se bála, že se macecha bude opět na ni zlobit, proto se raději se všemi rychle rozloučila a vracela se zpět k domovu.

Další týdny plynuly a návštěvy v lese pokračovaly. Rozálka si na své nové přátele zvykala víc a víc a oni na ni také. Avšak macecha si časem všimla, že si Rozálka dost často prozpěvuje a že je nějaká moc veselá. Začala se pídít po tom, co za tím vším je, a sledovala ji na každém kroku.

Přišel den, kdy Rozálka musela jít opět pro dřevo do lesa, a tak se macecha tajně vydala za ní. Když Rozálka vešla do lesa, celý les a všichni jeho obyvatelé ji opět vroucně přivítali. To ale macecha říct nemohla. Jakmile udělala několik kroků po lese, větve stromů se ohýbaly tak, že jí daly pořádný výprask. Skřítkové Vodácci spustili svá „vodní děla“ a stříkali vodu takovým proudem, že byla mokrá od hlavy až k patě, kameny se začaly valit směrem k maceše a ta uháněla z lesa ven, co jí nohy stačily. Byla ráda, že nepřišla o život. Domů přiběhla celá promrzlá a omrzlá a vše vyprávěla svým dcerám. Když se osušila a ohřála, domluvila se s dcerami a vydaly se do lesa znovu, tentokrát společně.

Co následovalo nyní? To si asi těžko dovedete představit. Vše, co potkalo macechu, se nyní přihodilo všem třem. I ostatní obyvatelé Kouzelného lesa jim pořádně vyčinili. Ale dříve, než je z lesa propustili, promluvil k nim lví král: „Od nynějška zůstává Rozálka v mém království. Vy ji nemáte rády, ale ona si naši lásku získala. Za to, co jste jí prováděly, vám až do smrti zůstane na celém těle zvířecí srst. Kletba zmizí jen tehdy, když budete konat dobré

skutky a vaše chování bude jako Rozálčino.” Mávnul ocasem a jim narostla zvířecí srst, mávnul podruhé a všechny tři se začaly kutálet z lesa ven.

Od toho dne začalo Rozálce to nejkrásnější období v jejím dosavadním životě. Den za dnem ubíhal a ona trávila čas se svými zvířátky, nejvíce však se zvířecím králem. Natolik si oblíbila jeho vyprávění, že několikrát usnula v jeho blízkosti. Vždy se těšila, až bude opět s ním. Měla ho ráda čím dál víc a cítila k němu stále větší náklonnost.

Jednoho dne pocítila potřebu mu za vše poděkovat. On to byl, kdo jí pomohl od macechy a jejích dcer. Pohladila ho po jeho husté hřívě a políbila ho. Vtom jakoby se zablýsklo po celé komnatě a ze lvího krále se stal muž. Zakletý lev byl totiž princ lesního království a čekal celá léta na to, až si ho zamiluje lidská bytost. Rozálka údivem snad ani nedýchala. Nic krásnějšího by ji v těch nejtajnějších snech ani nenapadlo. Stál před ní její milovaný lev v mužské podobě a ona věděla, že s ním stráví zbytek svého života.

A co tatínek? Když se vrátil domů, našel prázdnou chalupu. Nikde nikdo. A tu se před ním objevila jeho Rozálka i s nastávajícím mužem. To bylo radosti! Pak spolu všichni odešli do království v Kouzelném lese.

VLČÍ PŘÍZRAK

Justýna Pavlisová

Jistý mladý chlapec jménem Scotty žil se svou rodinou ve srubu na kraji hlubokého hvozdu. Scottyho nejvíce bavilo chodit do lesa a stopovat ve sněhu zvěř.

Jednoho dne se opět vydal do lesa. Byla zrovna taková tuhá zima a sníh vytvořil z větví smrků a vůbec z celého lesa ledové bludiště. Scotty byl na stopě malému sněžnému králíkovi, byl tak zabraný do stopování, že si ani nevšiml, že sešel z cesty a jde hlouběji a hlouběji do lesa.

Slabé zimní slunce už překročilo nejvyšší bod své dráhy a pomalu začalo klouzat k obzoru. Scotty zvedl hlavu a uvědomil si, že by měl být už dávno doma. Rozhlédl se kolem sebe, aby zjistil, kde vůbec je. A v tu chvíli si uvědomil, že zavítal do neznámých končin. Snažil se najít cestu zpět, ale jeho stopy zavál stále zesilující vítr. Při hledání cesty se najednou propadl do hlubokého sněhu. Při pádu se mu vyhnula jedna nohavice a holá kůže se dotkla ledového sněhu. Stál tam až po hrud' zabořený ve sněhu a zoufale lapal po dechu, ledový chlad ho svíral ve svém mrazivém objetí. Scotty již přestával doufat, že to vůbec přežije. Pomalu se začal loučit se životem a v posledním zoufalém pokusu zachránit se, máchl z posledních sil rukou. Pod zmrzlými prsty ucítil pevnou zem, chytil se za ni a přitáhl se. Naštěstí se dokázal vyprostit ze závěje a postavit se na nohy.

Obnažená noha na tom byla zle, už v ní neměl téměř žádný cit a nabírala mrazivě bílou barvu zmrzlé končetiny.

Scotty dokulhal k nejbližšímu stromu a zmoženě se o něj opřel. Začal přemítat o tom, jak se asi dostane domů. Najednou, kde se vzal, tu se vzal, stál před ním bílý vlk. No skvělé, pomyslel si Scotty trpce, jako by nestačilo, že mám zmrzlou nohu a nevím, kde jsem, a teď ještě vlk. Zvíře však nezaútočilo, jen tam tak stálo a jeho bledě modré oči chlapce probodávaly mírně zmateným pohledem. Pak se vlk otočil a mávl ocasem, jakoby ho vyzýval, aby šel za ním. Scotty tedy dokulhal blíž, aby si ho lépe prohlédl, ale vlk odklusal o pár metrů vpřed a otočil se na něj s vyzývacím výrazem v očích. Tak tohle Scotty nečekal. Stejně to pokračovalo nejméně hodinu. Vždy, když Scotty dokulhal až ke zvířeti, vlk znovu odběhl dál, ale vždy na něj znovu počkal s jednou packou pozvednutou. Scotty si všiml, že za vlkem nezůstávají žádné stopy, což ho velice překvapilo a vůbec to nechápal. Po dalších chvílích namáhavé chůze, spíše belhání, se dostali do míst, kde to Scotty už znal. Byla již téměř tma a z vlkova chování bylo znát, že spěchá. Zvíře teď už před ním téměř běželo. Náhle se dvojice objevila na kraji lesa, kde stál Scottyho rodný srub. Z komína se kouřilo a z oken vycházela

měkká nažloutlá záře. Scotty uslyšel, jak někdo volá jeho jméno, a tak zrychlil. V tom spěchu úplně zapomněl na vlka. Vstříc mu přibíhal jeho otec a volal ho jménem. „Scotty, kde si byl?” ptal se téměř třesoucím se hlasem a pak chlapce objal. „Vždyť si celý zmrzlý.” „Tati, já jsem se ztratil, ale pak...” Náhle se od otce odtáhl a otočil se k lesu. Vlk byl pryč.

Černé nebe ozařovalo modrozelené světlo polární záře.

„Stalo se něco?” zeptal se otec Scottyho a neklidně pozoroval temný les.

„Ten vlk, ten co mě sem přivedl,” zašeptal Scotty, „je pryč.” „Vlk?!” vydechl jeho otec překvapeně, „Jak to, že se na tebe nevrhnul?”

„To nevím,” pokrčil Scotty rameny a zahleděl se na modrozeleně ozářené nebe, kde se jako malé diamanty leskly zářící hvězdy.

„Tak už přestaň s těmi výmysly o vlkovi, co tě dovedl až domů, a pojď rychle do tepla.” Pak vzal chlapce kolem ramen a mlčky odcházeli ke srubu. Scotty se ještě jednou ohlédl k lesu. Bylo však mrazivé ticho.

O STATEČNÉM ŠTĚPÁNOVI

Veronika Drahošová

Za devatero horami a devatero řekami se táhlo jedno veliké království. Bylo to království Temna a Zla. Tamější krajina nebyla nijak hezká. Prázdné pustiny se seschlou trávou, občas nějaký křivý strom bez listů, jen výjimečně by se tu našel nějaký les se zdravými stromy. Mnozí obyvatelé tohoto království věřili, že zde vládne Dábel sám.

To jsou však babské povídačky. Jenomže něco málo pravdy na tom bude, král nemá daleko k tomu, aby se Dáblu upsal. To právě kvůli němu zde platily hloupé a nesmyslné zákony. Lidé museli platit daně za to, že například jedli nebo spali. Chudí lidé museli platit svým majetkem, poněvadž už jim nezbyly žádné peníze. Čas od času se stalo, že lidem už nezbylo vůbec nic. Všechno odevzdaný majetek náležel samozřejmě králi. Čím bohatší byl, tím více se chlubil svou mocí a neporazitelností. Tento příběh však nevypráví o něm, ale o jeho dceři. Princezna Hedvika byla před sedmi lety uvězněna v hradní věži a od té doby ji nikdo nespatriil. Po celém království se vypráví, jestli se vůbec neztratila.

Jednou si takhle dva čarodějové zašli spolu na večeri do místní hospůdky a rozmlouvali o princezně. Alexandr praví: „Myslím si, že nemohla jen tak zmizet. Ačkoliv žijeme ve světě kouzel, tak ani tohle se mi nějak nezdá.” Jindřich na to odpoví: „Ani mně se to nezdá, avšak možné je cokoli, Alexandře.” Takto se dohadovali ještě hodnou chvíli, než došli nakonec k závěru, že ji král stále drží ve věži.

Když ji před sedmi lety uvěznil, upadla na království strašlivá kletba, proto se ta země nazývá království Temna a Zla. Kéž by se tak našel nějaký odvážlivec, který vysvobodí princeznu Hedviku a zlomí kletbu nad královstvím. A tak čarodějové začali jednat.

Kdesi nedaleko od královského města žil chlapec jménem Štěpán. Ačkoliv to sám nevěděl, měl kouzelnou moc. Rád šermoval a už jako malý sebral kdejaký klacík a začal s ním mávat jako s mečem. Když mu bylo jedenáct let, dostal svůj první a jediný meč. Za celých svých osmnáct let však nezjistil, že má zvláštní schopnosti.

Čarodějové si domluvili setkání přesně o půlnoci na Měsíčním mostě ve vesničce, kde Štěpán žije. Té noci tam však dorazil pouze Jindřich. „Kde k čertu Alexandr vězí?!” zlobil se Jindřich a procházel se po okolí Měsíčního mostu, ale Alexandra nikde nespatriil. Vrátil se tedy zpět do svého stromového domu v jediném lese v širém okolí.

Hned zrána se vydal do údolí řeky Skalničky. Ani řeky zde nebyly moc hezké. Podél řeky vedla pěšinka, po které šel Jindřich přímo k nedalekým bažinám, kde žila v doupěti ježibaba se všelijakými kouzelnými lektvary. Jmenovala se Mahulena a vždy byla opravdu nepřijemná.

„Mahuleno, prosím tě, buď tak hodná a z čisté dobroty srdce...”

Ani to nestihl doříct a už na něj ta baba jedovatá začala chrlit mnohonásobně více slov, než u ní bylo zvykem. Vyháněla ho ze svého doupěte, kde to páchlo všemi možnými i nemožnými lektvary a přísadami do nich. Nakonec to Jindřich přeci jen vzdal. Rozhodl se, že zajde na návštěvu k Alexandrovi a pořádně mu domluví za to, že nepřišel v noci na tajnou schůzi na Měsíčním mostě.

Alexandr ho moc rád viděl a hned u dveří se začal Jindřichovi omlouvat, že v noci nedorazil, protože zaspal. Dohodli si tedy nový plán. Ještě tohoto odpoledne se vypravili ke Štěpánovi. Ten jako obvykle trénoval šermování. Nepozorovaně přivázali dopis ke květináči a následně se zase tiše vytratil. Štěpán si po chvíli dopisu všiml a začal číst:

*Drahý statečný Štěpáne,
píši Ti dopis, neboť Ti musím sdělit velice špatnou zprávu.*

Jak už asi víš, princezna Hedvika je uzamčena ve věži. To však není vše! Kletba se šíří neuvěřitelnou rychlostí. Postihuje rostliny, zvířata i lidi. Přesně za úplňku, kdy bude na obzoru souhvězdí Velryby, se kletba rozšíří po celém království. Přesně v tu chvíli má král v plánu se upsat Ďáblu. Poté už nebude cesty zpět a nezbude žádná naděje pro naše království. Žádám tě tedy, procestuj co nejrychleji okolní království a vyzvi všechny statečné chlapce a muže a jdi s nimi bojovat proti králi. Musíš ho zastavit, Štěpáne! Věřím, že ty to zvládneš. Přeji ti hodně štěstí.

Jindřich.

Jen co Štěpán dočetl dopis, zarazil se. *Kdo je Jindřich? A proč vybral zrovna mě, když jsem ve skutečnosti jen obyčejný venkovský hoch, který si jen tak pohrává s mečem? Ve skutečnosti nejsem žádný bojovník.* V hlavě mu probíhaly všelijaké myšlenky. Nebylo však času nazbyt. Nasedl na svého krásného koně Bleska a vydal se na cestu. Vyrůstal sám bez rodičů, kteří se před pěti lety vydali do bitvy a už se nevrátili, a tak na světě nebyl nikdo, kdo by si o něho dělal starosti, když jen tak odejde z domova.

Svou cestu započal v Království ohně. Krajina zde byla mnohem hezčí než v jeho vesničce a okolí. Nemohl se vynadívát. Jeho oči zažívaly blaho, jako nikdy dříve. I místní lidé na něj byli velice milí. Nebylo to tu jak doma, nýbrž mnohem lepší.

Sotva byl v půli cesty, začalo se stmívat. Projížděl jakousi vesnicí, kde bylo ticho jako v hrobě. Nikde nikdo. Sesedl z koně a rozhlížel se po okolí. Když kolem procházel jakýsi cizí muž, dal se s ním Štěpán do řeči. Muž na první pohled působil jako lidé v Království temna a zla, ale na rozdíl od nich byl příjemný a milý. Někdy snad až příliš. Byl to už starší pán a znal spoustu legend a příběhů. Pozval Štěpána k sobě a dal mu najíst. Dokonce mu nabídl i nocleh,

což Štěpánovi opravdu přišlo vhod. Celou dobu mu u večere vyprávěl všelijaké legendy. Nakonec mu vyprávěl i o královské rodině.

„Před sedmnácti lety se králi s královnou narodil syn Felix. Podle všeho je princ Felix jediný v Království ohně, který je s ohněm doopravdy spjat. Už odmala byl nějaký zvláštní. Až jednoho dne mu starý čaroděj Prokop prozradil, jaké jsou jeho schopnosti využití ohně v boji. Když se Felix velice rozzlobí, z rukou mu šlehají plameny, které pak může použít proti nepříteli, proto se této zemi říká Království ohně.“ Štěpán ho samozřejmě vůbec neznal, ale měl takové zvláštní tušení, že Felixe v té bitvě potřebuje. Dalšího rána se vydal dál na cestu. Starý muž mu dal i nějaké jídlo, aby ho netrápil hlad.

Když dorazil do královského města, povšiml si, jak je tu živo oproti té vesničce, kudy projížděl předešlý den. Dorazil před královský palác a optal se stráží: „Prosím vás, mohl bych mluvit s králem?“ „NE!“ odpověděli oba strážní jednohlasně, ale toto přání neznámého chlapce si nenechali pro sebe. Štěpán si povzdechl. Nevěděl si rady, co má teď dělat. Byl zoufalý. Chvilku nato se ale dostavil král před bránu paláce. „Kde je ten hoch, který mě hledá?“ vyslovil hlasitě král. Štěpán se otočil a povídá: „To jsem já, vaše veličenstvo.“ Štěpán se představil a vysvětlil králi, jak se věci v království Temna a zla mají, a také to, že potřebuje pomoc jeho syna, který dokáže využívat v boji oheň. Král však zásadně nesouhlasil, aby jeho syn šel do takové bitvy. Felix však celý jejich rozhovor vyslechl, a tak přišel za nimi a pravil: „Půjdu s tebou,...“ Dál větu nedořekl. Chtěl vyslovit jeho jméno, neměl však nejmenší tušení, jak se neznámý chlapec jmenuje. „Jsem Štěpán a ty jsi určitě princ Felix, rád tě poznávám.“ „Také tě rád poznávám, Štěpáne,“ odpověděl mu Felix s úsměvem. Král se zatvářil trochu nejistě, ale bylo to princovo rozhodnutí, a tak souhlasil.

Princ Felix nařídil poslům zanést dopisy do ostatních království. Do Království země, Království vzduchu a Království vody. Pak vyprávěl celé odpoledne Štěpánovi o těchto královstvích. V Království země se jim narodil překrásný syn, princ Hynek, který se naučil bojovat pomocí vlastního těla. Bylo to prastaré umění tohoto národa. V Království vzduchu se narodil syn, jenž byl mistrem lukostřelby. Dokázal zasáhnout přesné místo z velké vzdálenosti. Jmenoval se Kristián a byl opravdu velice statečný. Udělal by cokoli, aby bylo jeho království a spřátelená království v bezpečí. V Království vody se narodila dvojčata. Syn Gabriel, který byl v podstatě stejný jako Felix, mohl využívat k boji naopak vodu, ale nemohl si ji jen tak vytvořit. Voda musela být v jeho blízkosti, aby ji mohl použít. Naopak jeho sestra Gabriela uměla vodu využívat k léčení.

Do dvou dnů se vrátili poslové s dopisem s odpovědí. Princové Kristián, Gabriel i Hynek se zúčastní boje proti vládci Království temna a zla. Princezna Gabriela pomůže s ošetřováním raněných. Zpráva se roznesla všemi čtyřmi královstvími, a dokonce se mnoho statečných mužů vydalo dobrovolně na pomoc svým princům. Nebylo však již mnoho času. Do úplňku zbýval pouhý jediný den. Příští noc jistě vypukne bitva.

Všichni se tedy dostatečně vyspali a ráno se vydali na cestu. Ta byla sice dlouhá, ale na koňském hřbetě to utíká rychleji. Konečně dorazili na Měsíční most, kde se setkali s ostatními statečnými bojovníky. Jeden z mužů jim řekl, že ještě nejsou zdaleka všichni, tudíž se rozhodli počkat, než dorazí zbývající. Napětí bylo tak husté, že by se nechalo krájet. „Máš strach?“ zeptal se Felix Štěpána. Štěpán se na něj podíval pohledem, podle kterého Felix poznal, že přeci jen určité obavy má. Zanedlouho se setmělo a byl již nejvyšší čas vyrazit.

Štěpán moc dobře věděl, čeho je kletba schopná, ale nedával to najevo. Snažil se být odvázný. Před hradem kdysi býval krásný průzračný rybník, z něho se však stala děsivá bažina. Všichni byli v klidu, dokud se z bažiny nevynořila obrovská nestvůra podobná chobotnici a neshodila z mostu dva muže, kteří šli jako první v zástupu. Bojovníci začali panikařit, ale v tu chvíli zaznamenal toto nebezpečí princ Kristián. Zamířil a vystřelil chobotnici šíp přímo mezi oči. Ta se vzepjala a ponořila se zpět do bažiny. Náhle se však objevili skřeti, byli to zlí skřeti, trhali kalhoty a škrábali do nohou. Báli se však světla. Felix všem zapálil pochodně, které následně proti skřetům použili. Princezna Gabriela pomalu nestačila ošetřovat zraněné bojovníky. Někteří měli zranění tak vážná a rozsáhlá, že už jim nemohla pomoci.

Král temna a zla očekával, že se lidé vzbouří, a proto sestavil armádu ze všech možných nestvůr z dávných temnot. Proti některým neměli šanci. Nestvůry byly v přesile a měly schopnosti, které nemá žádná lidská bytost. Čím více jich přibývalo, tím více bojovníků bylo zraněných a umíralo. Chvillemi se zdálo, že není žádná šance na vítězství v této bitvě. Štěpán však nějakým záhadným způsobem proklouzl mezi všemi nestvůrami, které proti nim král poštval. Vběhl do hradu a než stihl cokoliv udělat, zaslechl pronikavý bolestivý pláč. Patřil nejspíš té dívce, princezně Hedvice. Její pláč zněl tak prosebně a bolestně zároveň. Štěpána z toho mrazilo v zádech a ještě více zatoužil ji zachránit. Ještě předtím, než stihl vyběhnout do věže, všiml si krále s nějakým obrovským tvorem v hlavním sále. Tvor byl obrovský, měl kopyta, dva obrovské rohy, roztrhané oblečení a škodolibý škleb ve tváři. Byl to sám Dábel a Štěpán ho poprvé viděl na vlastní oči. Této noci měla duše krále a Dábel splynout v jedno tělo a být jedním neporazitelným tvorem.

Jakmile spatřili Štěpána, snažili se podepsání smlouvy co nejvíce uspišit. Štěpán si nyní uvědomil, že král je vlastně jeden z těch tvorů z pekla. Už nyní byl nějak propojený s Dáblem, takže stačilo to obrovské stvoření zranit a král zemře a všechna stvoření se rozutečou zpátky do podsvětí, kam patří. Štěpán ale nespěchal. Opatrně vytasil svůj meč a čekal na příležitost zaútočit. Když se naskytla, zaútočil přímo na hlavu toho netvora. Ale minul. V tu chvíli se Dábel začal bránit.

Po několika útocích však Štěpán netvora ošklivě zranil do nohy. Z jeho rány se začala řinout jakási černá tekutina, nedalo se tomu říkat krev. Král se začal rozpadat v prach. Byl to nepěkný pohled. Kletba byla zlomena. Netvor svolal všechny své poddané a všichni se vytratili zpět do temnot.

A Štěpán se co nejrychleji rozběhl do věže. Schodiště bylo temné a velice strmé, ale netrvalo tak dlouho a Štěpán se ocitl nahoře v hradní věži. Zde uviděl malá dvířka od malé komnaty, kde princezna plakala. Vyrazil je a spatřil uplakanou Hedviku. Byla sedm let zamčená v této malé komnatě a také podle toho vypadala. Měla překrásné bílé vlasy. Když uviděla Štěpána, chtěla se bránit. Myslela si, že je to jeden z těch, kteří ji tu hlídali. Štěpán se na ni usmál, a tak se uklidnila, viděla, že ji přišel zachránit. Začalo se rozednívat, když Štěpán s princeznou Hedvikou vyšli z hradu. Hedvika měla stejnou zvláštní schopnost jako Štěpán. Oba měli schopnost probouzet světlo a radost v lidských srdcích. Poznali to až nyní, kdy potkali jeden druhého.

Po celé následující dny Štěpán s Hedvikou napravovali škody, které kletba napáchala. Hynek, Kristián, Gabriel, Gabriela a Felix se vrátili zpět do svých domovů. Štěpán konečně potkal čaroděje Alexandra a Jindřicha, dokonce i čarodějkou Mahulenu, která si uklidila ve svém doupěti a polepšila se.

Jak spolu Štěpán s Hedvikou trávili spoustu času, zamilovali se do sebe a rozhodli se vzít. Na svatbu pozvali jen nejbližší přátele. Nebyla to nějak velká svatba, ale nechyběli zde Hynek, Kristián, Gabriel, Gabriela a Felix, a to jim stačilo. Hrála tu hudba, všude byla spousta dobrého jídla a všichni byli spokojeni.

Nakonec si poddaní v království přáli, aby se Štěpán stal králem a Hedvika královnou. Oba s jejich prosbou souhlasili. Zrušili všechny hloupé a nespravedlivé zákony a království pojmenovali královstvím Naděje podle toho, že místní lidé se sice báli předchozího krále, ale stále neztráceli naději, že se jednoho dne objeví někdo statečný a kletbu zlomí. A našel se.

Byl jím Štěpán, který zachránil království před věčnou temnotou.

Štěpán a Hedvika spolu spravedlivě vládli celému království a všichni byli šťastní a spokojení.

ZACHRÁNĚNÁ RESTAURACE

Natálie Fridrichová

Bylo brzy ráno, slunce teprve vycházelo, když si Lucas připravoval svůj serf a vyrážel na pláž za svým nejlepším kamarádem Nikem. Lucas a Nik jsou nejlepší kamarádi už od dětství, nyní je jim osmnáct. Každý den ráno chodí serfovat a večer jdou obsluhovat do restaurace Nikova otce. Oba bydlí v malých domcích u pláže ve městě Detroit. Město je rozděleno na dvě části, bohatší, s velkými domy, drahými auty, velkými zahradami, a na chudší, s malými domky u pláže a s lidmi, kteří se živí chytáním a prodejem ryb. Lucas a Nik bohužel patří k chudší části města, Nic jim ale neschází, užívají si života, rybaření a trávení času se svými kamarádkami Sarah a Kimber. Sarah a Kimber jsou z bohatší části města, vůbec si však nerozumí s lidmi z jejich školy, a tak tráví svůj čas s chlapci a mají se skvěle. Každý den dopoledne přijdou na pláž a přinesou piknik. Táta Kimber vlastní největší přístav ve městě, a tak Kimber nechal jednu porouchanou loď, kterou všichni společně opravili a každý den s ní vyjedou na moře, kde se buď potápějí, chytají ryby nebo se jen tak poflakují.

Tento den se zdál být normální a běžný, jako každý jiný den, až na to, že se Lucas na pláži neukázal. Ostatní si o něj dělali starosti, protože jejich schůzku na pláži nikdy nezmeškal, a tak se vydali k Lucasovi domů. Když na místo dorazili, vůbec nikdo tam nebyl, ani Lucasův táta Jack, který chodí do práce až odpoledne, takže by měl být doma nebo na jejich zahradě. Dnes tomu tak nebylo, dům byl prázdný a Lucas nikde. Nik, Sarah a Kimber se tedy rozhodli navštívit jejich souseda Tima. Tim jim řekl, že brzy ráno si pro Jacka přijela sanitka a odvezla ho i spolu s Lucasem do nemocnice. Všichni se tedy vydali do nemocnice. Když tam dorazili a uviděli Lucase, hned se za ním rozeběhli a ptali se, co se stalo. Lucas jim odpověděl, že je Jack velmi nemocný a potřebuje speciální léčbu, na kterou nemají peníze. Všem to bylo moc líto a slíbili Lucasovi, že se pokusí peníze sehnat.

Druhý den se sešli, aby se poradili, jestli někdo nepřišel na způsob, jak vydělat peníze na pomoc Jackovi. „Napadlo vás něco?“, ptá se Nik Sarah a Kimber. „Pořad nic, musíme na něco přijít, než se Lucas vrátí,“ odpovídají mu. Lucas teď tráví téměř celé dny v nemocnici se svým otcem. Mezitím se ostatní snaží přijít na to, jak potřebné peníze získat. Obsluhováním v restauraci si toho moc nevydělají, a tak musí přijít na jiný způsob.

Lucas už se vrátil z nemocnice a oni stále neměli nic vymyšleného. Když za nimi dorazil, pozdravil je a řekl: „Co kdybychom si otevřeli vlastní restauraci?“ Ostatní na něj jen zírali a nic neříkali, a tak Lucas pokračoval: „Máme loď, takže můžeme jezdit chytat ryby a vařit z nich,“ na to mu Sarah odpověděla: „Můj táta má jeden domek u pláže, který na nic nevyužívá, určitě by nám ho nechal.“ „Navíc sem jezdí hodně turistů, takže to není zas tak

špatný nápad,“
odpověděla
Kimber.

Po domluvě s
otcem Sarah,
který jim dům
přenechal, se
všichni sešli a
začali s jeho
opravou. Chlapci
si vzali na starost
kuchyň a vnitřní
prostory, zatímco
děvčata
pracovala na
zahradě a na
tom, aby

restaurace vypadala hezky i zvenku. Sehnali nové vybavení, které pořídili za své úspory. Měli dost peněz na to, aby restauraci opravili a udělali z ní pěkné a útulné místo. Jenže bylo málo času, a tak si museli pospíšet. Za několik dalších dnů tvrdé práce byla restaurace připravená na otevření.

Od té doby, co vlastnili restauraci, vyraželi chlapci místo ranního serfování na moře s lodí chytat čerstvé ryby a dívky zatím připravovaly výborné pokrmy v kuchyni. Vše šlo skvěle, každý den byla restaurace plně obsazená turisty i místními lidmi, všem jídlo moc chutnalo a každý se tam rád vracel, nejen na dobré jídlo, ale také za milou obsluhou a příjemným prostředím.

Jednoho rána přišel Lucas do restaurace a všichni na jeho tváři poznali, že něco není v pořádku. Hned se ptali, co se stalo. Lucas jim řekl: „Volali z nemocnice, tátův stav se zhoršil a léčba musí být zahájena co nejdříve.“ Všichni byli zprávou zdrceni, neboť ještě neměli na léčbu dostatek našetřených peněz. Tato zpráva se v restauraci a po celém městě velmi rychle rozkřikla. Všichni návštěvníci restaurace se ptali, jak mohou pomoci a tu jednoho z hostů napadlo, že udělají na pomoc Jackovi sbírku. Lidé z města, turisté, všichni přispívali na léčbu. Brzy byl nasbírán zbytek potřebných peněz. Lucas i s přáteli přišli do nemocnice, aby zde odevzdali peníze a aby léčba Jackovi nemoci mohla být zahájena.

Měsíc na to byl Jack propuštěn z nemocnice, léčba byla úspěšná. I přesto, že už nebyly potřeba peníze na léčbu, parta kamarádů pokračovala v provozu restaurace, kam se každý moc rád vracel.

ARNOŠT

Tadeáš Trynkl

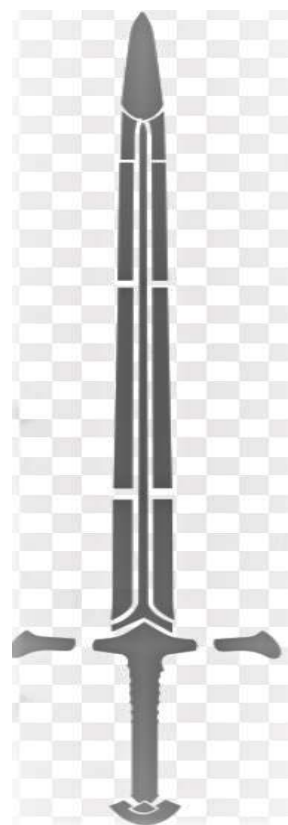
Za devatero řekami a devatero horami a moři bylo jednou jedno království, kde kraloval dnes už starý a moudrý král. Vládl ve své zemi vždy spravedlivě a rozvážně. Vždy ale tomu tak nebylo...

Před 19 lety nastoupil na trůn podvodem velice zlý šlechtic, který poslal do vyhnanství panovníka, jenž v zemi vládl moudře. Jeho celou rodinu rozptýlil, ženu poslal také do vyhnanství a právě narozeného syna pohodil u cesty. V zemi vládl zle, chamtivě, nenasytně. Za jeho vlády pro království neudělal vůbec nic. Snad jen daně zvedl tak vysoko, že na ně nikdo neměl. Jednou dokonce i někomu zapálili stáj se zvířaty. Tohle viděl tehdy obyčejný, ale velmi chytrý, silný a bojeschopný Arnošt, který byl od malička poctivý a neměl rád bezpráví a násilí.

Jeho osud byl také velmi podivný, neměl rodiče, a když byl maličký, pohodili ho jako miminko u cesty. Jel kolem sedlák a miminko vzal domů a vychoval z něj právě toho statečného jinocha, naučil ho číst, psát a počítat. Arnošt se učil snadno, ve všem vynikal nad ostatními. Ale to jsem trochu odbočil...

Když Arnošt viděl, co se v jeho zemi činí, zeptal se prvního člověka, kterého potkal, jestli je to normální chování výběrčích daní. Ten mu odpověděl, že ano. V té zemi byl takový zvláštní systém, který zavedl první panovník, co tam vládl. Byl to velký válečník, statný a moudrý, a ten nechal rozhlásit, že kdo dokončí jeho disciplíny jako on nebo lépe, ujme se vlády místo něho. A tak jednou za čas k tomuto soupeření docházelo.

Arnošt viděl, co se v zemi činí chudému lidu, a nemohl tomu jen tak přihlížet. Rozhodl se, že zkusí štěstí v klání, a když mu štěstí bude přát, bude vládnout v této zemi poctivě a spravedlivě.

Zprvu se mu moc nedařilo, ale pak jako by mu něco dodalo energii, začal všechny své protivníky porážet. Na konci zůstal v pořadí jako druhý, ale byla tu ještě poslední disciplína, a to souboj. Pravidla jsou taková: vyhraje ten, kdo buď toho druhého přinutí, aby se vzdal, nebo ho zabije. Arnošt v souboji vyhrál a zlý šlechtic musel odstoupit a přenechat vládu Arnoštovi.

Když se Arnošt ujal vlády, probíral všechny dokumenty a najednou zjistil, že panovník vládoucí před zlým šlechticem je se svou ženou ve vyhnanství. Rozhodl se, že je přiveze zpět do země. Vyplul na moře zachránit rodinu dobrého vládce. V noci k němu promluvil sen, jasný a čistý. Oslovil ho: „Milý Arnošte, jedeš si zachránit své rodiče.“ Arnošt se probudil a přemýšlel, co se mu to vlastně zdálo.

Když dopluli na ostrov, kde byl vězněn král s královnou, Arnošt se představil a požádal je, aby s ním jeli do země, která jim patří a kterou spolu budou zvelebovat. Tu si náhle král i královna všimli mateřského znaménka na Arnoštově tváři. Jaké bylo nesmírně dojemné setkání syna s rodiči, to si ani nedovedete představit.

Všichni se vrátili domů a celému království vládou poctivě a spravedlivě až dodnes. Na kopci je zvonec a pohádce je konec.

ZÁHADNÉ MÍSTO

Marek Soukal

Bylo nebylo jednou jedno záhadné místo uprostřed lesa. Bylo temné, děsivé a tajuplné, nikdo tam nechodil, nikdo přesně nevěděl, kde je, nikdo vlastně nevěděl, zda místo vůbec existuje. Každý se domníval, že jde jen o báchorku, ale nebylo tomu tak. Věci se mění a nebylo tomu jinak ani dnes. Chlapec jménem Robin, což byl moc zvědavý chlapec, stále se někde toulal, strkal nos, kam se nemá a neustále se někoho na něco vyptával. Ale což, každý je nějaký. Jednoho večera jsem se náhodou probudil, nevím, jak je to možné, vždy spím docela tvrdě, a najednou jako bych něco uslyšel: „Pojď sem, pojď sem blíž k oknu!“ Ale to nebyl jen tak nějaký hlas, to byl hlásek, tichý, tichounký hlásek, ale jak mě mohl probudit? Co to ale vůbec bylo? Celý zpocený a zároveň vyděšený jsem vstal z postele, rozsvítil baterku a šel k oknu. Stojím u okna a nevím, co mám dělat, znáte ten pocit strachu, kdy jen stojíte a nejste schopni ani hlásky, takový pocit jsem měl já. Tichým, rozklepaným hlasem povídám: „Kdo, kdo, kdo to je? Co ode mě chceš?“ Z ničeho nic mě strach přešel, měl jsem pocit, že se nemám čeho bát. A

také že jsem neměl, ze záclony vyletěli tři malí pidižvíci. Ze začátku jsem se strašně lekl, ale neměl jsem čeho. Tvorové začali mluvit: „Ahoj, nemusíš se nás bát, nejsme zlí.“ Odpověděl jsem: „Ahoj, co jste zač? Co vás za mnou přivádí?“ Tvorové odpověděli: „My jsme pidižvíci a ty jsi Robin, že?“ To mě tedy překvapilo, a tak

povídám: „Jakto, že znáte mé jméno?“ Pidižvíci: „Hledáme tě už měsíce, polet' s námi a dozvíš se víc.“ Jak pidižvíci navrhli, šel jsem s nimi, ale mělo to jeden háček, jak poletím, když nemám křídla jako oni? Jeden z pidižvíků si zašmátral v kapse a vytáhl pytlíček, otevřel ho a vysypal si prášek na dlaň. Poté hodil prášek po mě a začali se dít kouzelné věci. Zmenšil jsem se a narostla mi krásná, modrá křídla. Poděkoval jsem a mohlo se vyrazit na cestu. Cesta byla úžasná! Tak velkou zábavu jsem snad nikdy nezažil! Každou chvilinku letu jsem si užíval. Po dlouhé a krásné cestě vzduchem jsme přiletěli na místo. No a to svět neviděl! Všude zpívali ptáci, všude pobíhali, nebo poletovali tvorové. Po mé pravé ruce stékal průzračně čistý vodopád, byla to krása. Ale pojďme k věci, co po mně vlastně ti tvorové chtěli? Řekli mi, že můj dědeček objevil jejich tajnou vesnici, dal jim ale slib, že nikomu nepoví, kde se tito tvorové nacházejí, a také tak učinil, ale že prý to má malý háček. „Dědeček nám velice pomáhal, dokázal nám otevřít kouzelný portál v Jarním jezeře, ale od té doby, co odešel, se nám tu vše hrouť, dělal nám něco jako otce. A ke všemu se nám uzavřel kouzelný portál, jen dědeček ho dokázal otevřít, potřebujeme ho k odchodu na bezpečnější místo. Nemohl bys nám nějak pomoci?“ Já na to tedy povídám: „Co mám udělat, jak mohu pomoci?“ A oni odpověděli: „Dědeček vždy pouze sáhl na přední kámen u jezera, zkoušeli jsme to také, ale kdo naposledy bránu zavře, musí bránu opět otevřít.“ „S tím ale nic neudělám, ne? Když nejsem dědeček?“ řekl jsem jim. A oni zase prosí: „Zkus to, prosím, zkus to.“ Tak jsem tedy došel až k jezeru a položil jsem ruku na kámen. Nebudete tomu věřit, ale vážně to fungovalo! Nějakým podivným kouzlem to vyšlo! Tvorové se začali nesmírně radovat a oslavovali můj úspěch.

Poté se vydali do portálu a šli se usadit na nějaké bezpečnější místo. A takhle jsem si našel nové kamarády, moje malé kouzelné kamarády.

Ted' je ale otázkou, bylo tohle to záhadné místo? Nebo jsem objevil něco jiného?

PRINC A ČAROVNÁ DÍVKA

Natálie Jelínková

V malém překrásném království za sedmero horami se královně Ludmile narodil syn. Pojmenovala ho po svém manželi Janovi, který jí zemřel při lovu zvěře. Ve stejný čas, jen o dva dny déle, se poddaným narodila holčička Anna. Když bylo Janovi pět let, šel s maminkou do parku. Jan běžel jako o závod k jezírku a najednou upadl, měl odřené koleno, chvíli brečel, ale maminka ho uklidnila. Seděli u jezírka a tu přišla Anna s tatínkem. Začali si povídat, ale děti se styděly. Po chvíli se ale přece začali hrát, Anna uviděla Janovo odřené koleno. Chytla ho, zavřela oči a rána najednou zmizela. Děti si z toho nic nedělaly, byly totiž ještě malé, ale rodiče byli překvapení.

Od té doby si každý den chodili Jan a Anna hrát do parku, až do svých osmnácti let. Princ si musel začít hledat urozenou princeznu, byl ale zahleděný jen do Anny a Anna zase do něho. Spolu být nemohou, protože je Anna jenom poddaná dívka. Jana ale něco napadlo a říká Anně: „Co kdybychom řekli královně o tvé kouzelné moci, třeba by nás potom nechala spolu.“ Anna na to: „Ale také by mě mohli upálit jako čarodějnici!“ Dva dny se neviděli. Jan celou noc přemýšlel o tom, jak by mohl s Annou být a nikomu by to nevadilo. Brzy ráno, když ještě všichni spali, běžel za Annou a řekl jí: „Co kdybychom spolu utekli někam daleko a postavili si dům, mohla bys tam žít klidně se svou mocí.“ „A co jídlo a pití?“ Jan odpověděl: „Peněz mám dost!“

Jednoho večera nechali svým rodičům dopis a utekli z domova, přenocovali v lese a ráno pokračovali dál. Konečně našli místo, kde si postavili krásný dům. Po nějakém čase se jim narodila malá holčička, které dali jméno Katie.

A všichni spolu žili velmi šťastně.

O SKŘÍTKU SABRINĚ

Michaela Hledíková

Dnes si povíme příběh o skřítkovi Sabrině a o tom, jak našla svoji lásku.

Žila byla jedna dívka Sandra, která se zakoukala do skřítky, jenž se jmenoval Edgar.

Jednou, když se Sandra vracela od své kamarádky večer domů, tak ji přepadli dva muži. Edgar, do kterého se zakoukala, šel naštěstí okolo parku, kudy procházela, a uslyšel křik. A tak na nic nečekal a rozběhl se, aby se podíval, co se tam děje. Když doběhl za strom hned u cesty a uviděl ji, tak se do ní hned při prvním pohledu zamiloval. Jen co se vzpamatoval, uvědomil si, že ji ti dva muži okradli a že je musí zastavit. Vzal to zadní stranou, aby je mohl chytit hned u brány. Když tam doběhl, uslyšel je, jak utíkají ke vchodu do parku. Uběhlo pár vteřin a ti zloději se objevili u brány. Na nic nečekal a vrhl se po nich. Oni se ho lekli a začali utíkat. Jenže Edgar byl rychlejší a po chvíli je jakoby nic dohonil. Jeden z mužů upustil ukradenou kabelku a odbočil do lesa. Druhý muž se po pár metrech vzdal a nechal se odvést policií na stanici. Když se Edgar vracel s kabelkou do parku, Sandra už tam nebyla. A tak se rozhodl, že se zítra stává k ní domů.

Hned ráno stál Edgar před Sandřiným domem a chystal se zazvonit. Když zazvonil, otevřel mu Sandřin otec. Edgar slušně pozdravil a zeptal se, jestli je Sandra doma. Po chvíli přišla ke dveřím Sandra, ale když viděla, co Edgar drží v ruce, tak se začala usmívat. Povídali si spolu a pak se spolu skamarádili.

Uplynulo pár let a Edgar požádal Sandru o ruku. O rok později se jim narodila překrásná dcera, kterou se rozhodli pojmenovat Sabrina. A tak začíná tenhle příběh.

Sabrina rostla jako z vody. Když jí bylo 9 let, šla se sama projít k lesu za vesnicí, ve které bydlela se svou maminkou a tatínkem. Sabrina neměla nejlehčí život, protože byla míšenka člověka a skřítky a to nebylo úplně obvyklé. Byl právě začátek prosince, když se Sabrina jen tak procházela po cestě k lesíku. Tu za sebou najednou slyšela někoho křičet, aby se uhnula stranou. Sabrina se uhnula, ale jen co se otočila, aby zjistila, kdo to křičí, málem do ní někdo narazil kolem. Jen co se to všechno seběhlo, už ležel vybouraný před bránou u lesíka. Sabrina se rozhodla mu pomoci. Když k němu přišla a pomohla mu vstát, představila se: „Ahoj, já jsem Sabrina, jak se jmenuješ ty?“ Ten druhý odpověděl: „Já jsem Theodor, ale všichni mi říkají Theo.“ Sabrina pomohla Theovi postavit kolo. Shodou náhod měli oba stejnou cestu, a tak šli Sabrina s Theem do lesa. Pomalu se začalo stmívat, když si to oba uvědomili. Theo vyprovodil Sabrinu až k ní před vchodové dveře.

Druhý den ráno, když se Sabrina probudila, všimla si, že je venku sněhová nadílka. S radostí seběhla schody a šla se nasnídat. Když si po snídani šla ven hrát, už před domem stál Theodor a čekal na ni. Sabrina se usmála a běžela za ním. Hráli si spolu i po obědě až do večera, kdy Sabrinu zavolali rodiče domů. Sabrina s Theem byli opravdu dobří kamarádi. Čas utíkal a když bylo Sabrině 16 let, dal jí Theodor první pus, o které říkal, že je z pravé lásky. A tak spolu začali chodit.

Asi o půl roku později se měl Theodor se svojí rodinou odstěhovat. Když se to Sabrina dozvěděla, moc plakala. Dny plynuly a do Theodorova domu se přestěhovala jiná rodina. Sabrina byla pořád zdrcená tím, že se Theo odstěhoval, ale na přání rodičů šla přivítat tu novou rodinu.

Když zazvonila na zvonek u dveří, tak jí otevřela usměvavá paní. Sabrina se na ni usmála a pozdravila ji vřelými slovy: „Dobrý den, paní, vítám vás tu. Doufám, že se vám zde bude líbit.“ Ta paní jí poděkovala a pozvala ji dovnitř. Představila jí svého manžela a svou dceru, která byla ve stejném věku jako Sabrina. Rodiče té dívky Sabrině dovolili, aby jim tykala. Sabrina se představila dívce: „Ahoj, já jsem Sabrina.“ A ona odpověděla: „Ahoj, já se jmenuji Valérie.“ Pak Sabrina řekla, že už musí jít domů. Maminka Valérie doprovodila Sabrinu ke dveřím. Když Sabrina vycházela z toho domu, chtělo se jí brečet. Ale přeci jen to v sobě udržela. Ještě jednou se otočila, aby se rozloučila.

Druhého dne ráno, když Sabrina sešla ze schodů na snídani, někdo zazvonil. Její maminka šla otevřít. Za chvíli zavolala maminka Sabrinu, aby šla ke dveřím, že má návštěvu. Ta spatřila Valérii, jak stydlivě stojí u dveří. Jen co Valérie uviděla Sabrinu přicházet, pozdravila ji a zeptala se, jestli by nechtěla jít si hrát ven. Sabrina souhlasila, oblékla se a šla. Po cestě do parku si obě povídaly, aby se více poznaly. Najednou Sabrina uslyšela otázku, kterou neměla úplně v lásce. „Ty jsi skřítek?“ zeptala se jí Valérie. Sabrina chvíli váhala, jak jí má odpovědět, ale nakonec jen přikývla. Valérii to vůbec nezaskočilo, ale jen se usmála a řekla: „Mně to nevadí, i tak tě mám ráda.“ Sabrinu to zahrálo u srdce. A tak se z nich staly dobré a později nejlepší kamarádky. Jak čas běžel, Sabrina na Theodora pomalu zapomínala.

Když jí bylo 19 let, přistěhovala se do vedlejší vesnice nějaká rodina. Jednoho slunného dne, když Sabrina s Valérií seděly na lavičce v parku, všimla si osoby, co stála opodál pod stromem. Sabrina si myslela, že má halucinace, ale po chvíli jí to došlo. Ten člověk, co stojí pod stromem, vypadá jako Theodor. V tu chvíli se jí udělalo mdlo, ale jen co se napila vody, kterou měla s sebou, se jí udělalo lépe. Chvíli Theodora nenápadně pozorovala, ale on ji také poznal, a rozhodl se, že za ní půjde. Když k ní Theodor přišel a pozdravil ji, Sabrina nevěděla, co má dělat, a tak také jen pozdravila. Valérie to moc nechápala, tak jen řekla, že se už musí vrátit domů.

Když odešla, Theodor si přisedl k Sabrině. Chvíli si povídali a Sabrina si najednou vzpomněla, jak se s ním měla hezky a cítila se s ním v bezpečí. Nakonec se dali zase dohromady. I Valérie se s Theodorem skamarádila a teď chodí všichni tři občas ven něco podniknout. A tak končí pohádka o Sabrině.

O ZLOBROVI

Olivia Nevolová

Když se řekne zlobr, tak si lidé představí osobu větší postavy, staršího vzhledu, se zlou povahou. Ale u tohoto zlobra Honzy to bylo jinak, nebyl sice nejhezčí, ale srdce, to měl na pravém místě.

Za několika lesy a kopci stál zámek Litomyšl. V zámku žil král, který měl tři dcery a pět synů. Královna zemřela při srážce vozu se zlobrem, proto zlobr nebyl vůbec mezi lidmi oblíbený a žádaný, právě naopak, byl pro lidi hrozbou. Pokud někdo vyslovil slovo zlobr, lidé se rozeběhli do svých příbytků, připravili si zbraně a čekali na správnou chvíli ke střelbě. Za smrt zlobra byla dokonce vyhlášena odměna 100 000 korun. Pokládali si otázku „Proč? Proč se

vlastně stále vrací do města, chce nam snad ublížit?“

Jednou se stalo, že princeznu unesl zlý kníže Filip, ale všichni si mysleli, že to byl zlobr, a proto král svolal vojsko, aby se vydalo za zlobrem. Uběhly tři dny, ale po princezně ani stopy. A tu Filip unesl další princeznu a to už byl král opravdu rozzlobený. Vyslal všechny své lidi, celé vojsko i dobrovolníky z okolních vesnic, aby zlobra vypátrali. Sám se svými syny a dcerou se odstěhoval poblíž městečka Praha.

Čas utíkal dále a princezna Alžběta u Filipa zůstávala dobrovolně. Z princezny Amálky si ale udělal služku, a proto Amálka utekl. Běžela, jak mohla, aby vojsku Filipa utekla.

Po dvou dnech Amálka zahlédla malou boudu, nejdříve se bála, ale pro trochu vody a jídla by udělala vše.

Nejdříve zaklepala. Nikdo se ale neozýval, a proto se rozhodla vstoupit dovnitř. Tu uslyšela silný rachot a celá se vylekala. Zpoza rohu vyšel zlobr. Princezna omdlela. Zlobr ji uložil na postel a polil vodou. Princezna se probudila a nejdříve chtěla utéct, ale jelikož věděla, že to je její záchrana, zůstala.

Zlobr princezně hned druhý den začal vyprávět, jak to bylo s její matkou. „Když jsem si šel pro vodu k nedalekému potůčku, někdo po mně vystřelil, polekal jsem se, a proto jsem zazmatkoval. Když jsem se rozběhl zpátky k chaloupce, jela po cestě zrovna tvá matka. Chtěl jsem, ale nedokázal jsem se zastavit,” říkal zlobr princezně.

Princezna zlobra pochopila a zůstala u něho. Po nějakém čase se u boudy objevilo královo vojsko. Princezna začala zlobra bránit, ale marně. Vojsko princeznu zajalo a zlobra postřelilo. Když princezna spatřila otce, okamžitě mu vše vyprávěla. Ten měl pro ni pochopení a princeznu pustil, aby se vrátila pomoci zlobrovi.

Když si princezna vzpomněla, že po příchodu k zlobrovi na ni vylil vodu a ona se probrala z mdlob, došlo jí, že ta voda léčí. Proto na zlobra vylila spousty vody. Tu se zlobr probudil. Princezna byla šťastná a políbila ho. Ze zlobra se stal rázem krásný princ.

Když se princezna vrátila, pověděla ještě tatínkovi o své druhé sestře, jak se ona rozhodla.

A brzy byla svatba a princ Honza s princeznou Amálkou spolu žili šťastně až do smrti.

ZVĚDAVÝ LIŠÁK

Tereza Macháčková

Za devatero horami a devatero řekami je malý lesík. Nenechte se odradit, i v takovém obyčejném lesíku žije spousta zvířátek, která zažívají mnoho dobrodružství. O jednom takovém dobrodružství vám teď budu vyprávět.

Bylo krásné slunečné ráno, celý les ještě spal, v malém domečku, ukrytém v houští, se ozval dětský pláč. Pláč patřil nově narozenému lišáčkovi, kterému rodiče dali jméno Foxy. Brzy po jeho narození rodiče poznali, že z něho vyroste pěkný neposeda. Hned jak začal chodit, vydával se prozkoumávat okolí své nory a domů se vracel pozdě večer.

Jednou se vrátil umazaný, podruhé měl zacuchaný kožíšek, jak prolétl ostružinami. Jindy přišel domů tak zablácený, že ho ani liščí rodiče nepoznali. Přesto byli vždy rádi, že se jim malý Foxy každý večer vrátí domů.

Nastalo léto, bylo krásné letní odpoledne, když se malý Foxy vydal na jednu ze svých výprav. Sluníčko mu zahřívalo jeho krásný zrzavý kožíšek, a tak se rozhodl, že se půjde podívat k nedalekému rybníčku a trošičku se ochladí. U rybníčka potkal žabáka Kvaka. Skákali a dováděli spolu na kamenech, hráli si na honěnou a dokonce si chvíli popovídali s kachní rodinkou.

Foxy už se chystal na cestu domů, když vtom zaslechl, jak někdo volá jeho jméno. Otočil se a uviděl na břehu rybníka Felixe a Alexe, dva vlčí kamarády, kteří mu pověděli o

svém bláznivém plánu vypravit se za hranice jejich rodného lesíka. Foxy se nejprve bál, ale nakonec se nechal přesvědčit a společně se vydali za dobrodružstvím.

Když společně dorazili na okraj lesíka, uslyšeli zvuky, které ještě nikdy neslyšeli. Ucítili zvláštní zápach a v dálce zahlédli zářivá světla. Z ničeho nic se ozvalo hlasité zatroubení, vlčata se lekla a rozběhla se zpátky k lesu. Foxy byl tak zmatený a vystrašený, že hrůzou zůstal stát. Když se trochu vzpamatoval, rozhlédl se a hledal své vlčí kamarády, které už nikde neviděl.

Začalo se stmívat a Foxy nevěděl, kudy vede cesta domů. Náhle zašuměl les a Foxy uslyšel větřík, jak zašeptal: „Vzpomeň si na maminku, na maminku...” nejdříve si myslel, že se mu to jenom zdá, ale pak si opravdu vzpomněl, co mu maminka říkávala, když byl ještě opravdu malinký. Často mu opakovala: „Foxy, až nebudeš vědět cestu domů, jdi tím směrem, kde sluníčko zapadá.” Lišáček se bál, že nenajde cestu domů dřív než zapadne slunce, proto se rozběhl hned do lesa. Běžel a běžel. Rychle se stmívalo a všude se ozývaly prapodivné a strašidelné zvuky. Foxy se bál, jako ještě nikdy ve svém životě. Zastavil se, aby se nadechl. Upoutalo ho něco zářivého. Lépe se podíval a zjistil, že se to blýská hladina známého rybníčku. Věděl, že už bude brzy doma. Najednou něco zašustilo a před Foxym stáli jeho vystrašení liščí rodiče. Byli moc rádi, že vidí svého synáčka, a nedokázali se na něho ani zlobit. Všichni se radovali, že jsou zase spolu a vydali se na cestu do své nory. Maminka uvařila teplý čaj ze sušených šípků, tatínek zatopil v kamnech a Foxy jim vyprávěl, co vše zažil. Nakonec rodičům slíbil, že už se nikdy nevydá na další takovou výpravu bez jejich svolení.

MALE PRASÁTKO

Alena Zavadilová

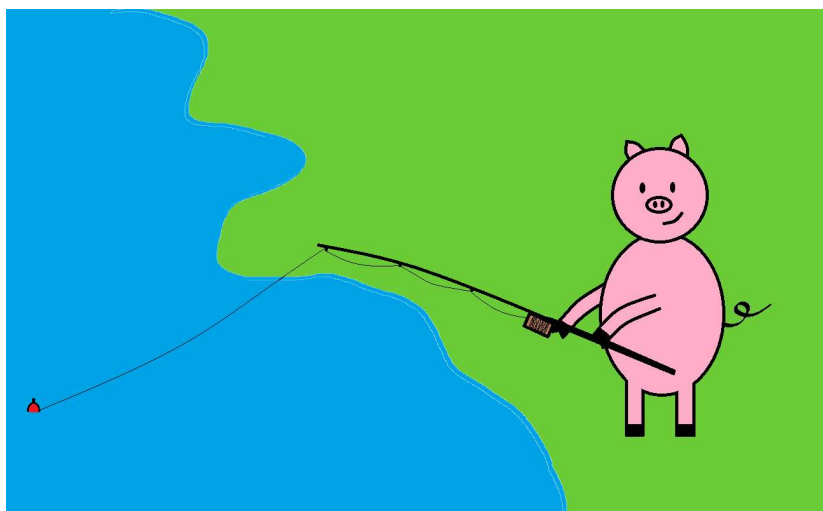
Byl nebyl takový docela malý statek a v něm bydleli stará babička, ještě starší dědeček a malé hodně vykrmené růžovoučké prasátko. Jednoho krásného, ani ne tak moc deštivého dne, si selátko pomyslelo, že by se chtělo projet vlakem a podívat se do Prahy. „Ale jak to udělám?“ pomyslelo si. „Vždyť do vlaku mě nepustí!“ A tak přemýšlelo, přemýšlelo a přemýšlelo, ale takové prasátko, jak už víte, není zas tak moc chytré. Jediné, co ho napadlo, bylo jít na ryby a zkusit chytit zlatou rybku.

Vzalo si dědečkovu náčiní: prut, židličku, aby si mělo na co sednout, a návnadu, což byly žízaly. „Půjdu k Novákovu rybníku,“ pomyslelo si selátko. Poté co k rybníku došlo, podívalo se, co se s rybníkem stalo, byl celý vypuštěný. „Vydám se tedy k rybníku pana Horáka,“ přehodnotilo. Když konečně došlo k rybníku, uvidělo, že na rozdíl od rybníka pana Nováka, je tento plný. Posadilo se na židličku, kterou si vzalo, navléklo na háček žízalu, pak nahodilo a čekalo. „Jak dlouho ještě budu čekat?“ řeklo si po chvíli s povzdechem prasátko. A tak sedělo a sedělo. Pomalu už nastal večer a nebe se začalo stmívat. Prasátko se tedy vydalo zpátky domů za babičkou a dědečkem. K večeři dostalo plný talíř jídla. Šlo spát a mělo takový krásný sen. Sen o tom, jak jede vlakem do Prahy a tam si chodí po Václavském

náměstí. Hned jak se probudilo z krásného snu a jak se nasnídalo, běželo znovu k rybníku. U rybníka si sedlo na svoji židličku, znovu nahodilo prut a čekalo jako včerejšího dne.

Dnes mělo ale štěstí, hned po chvíli vytáhlo malou rybku, která skutečně vypadala jako zlatá, a tak se zeptalo: „Hele, rybko, nejsi ty náhodou zlatá?“ „Jsem, a když mě pustíš, splním ti jedno přání,“ odpověděla rybka. „Jen jedno?“ pomyslelo si sele, „No, alespoň něco.“ „Tak si přeju, abych se mohlo podívat vlakem do Prahy.“ „Žádný problém, zítra ráno jdi na nádraží a nastup hned do prvního vlaku. Už je to zařízené.“ „Dobře, pustím tě,“ odpovědělo selátko. A jak rybka řekla, tak se stalo. Když se selátko vrátilo domů na statek, už si představovalo, jaká to bude zítra krásná jízda.

Prasátko se druhý den ráno vydalo na nádraží, nastoupilo do vlaku a jelo až do Prahy.

Při jízdě pozorovalo z okna vlaku obdivuhodnou krajinu.

Když dorazilo do Prahy, hned šlo na Václavské náměstí, tam si vše prohlíželo, nejvíce se mu líbila socha svatého Václava. Po několika hodinách se rozhodlo, že se vrátí zpátky domů. Prasátko se tedy vydalo na nádraží, ale cestou se ztratilo. „Jak se teď dostanu domů?“ naříkalo. Dívalo se okolo sebe, jestli neuvidí někoho,

kdo by mu pomohl. Naštěstí potkalo hodnou holčičku Rozárku, která mu ukázala cestu na nádraží. Když došly až na nádraží, poděkovalo selátko Rozárce a nastoupilo do vlaku. Prasátko se celou cestu těšilo, až bude doma babičce a dědečkovi vyprávět, co všechno v Praze vidělo, jak se ztratilo a jak se seznámilo s Rozárkou.

Po návratu domů hned běželo za babičkou a za dědečkem, sedlo si ke stolu a hned začalo vyprávět, jak se v Praze mělo. „Nejvíce se mi líbila socha svatého Václava a potom jsem se ztratilo, ale naštěstí jsem potkalo hodnou holčičku Rozárku, která mi ukázala cestu na nádraží.“

A takhle se malému prasátku splnil jeho sen.

STRAŠIDELNÝ DŮM

Josef Jeništa

Byl to ze začátku normální páteční den, když Eliash ráno vstával do školy. Ten den měli psát test z matematiky, a protože Eliashovi matematika moc nejde, tak se do školy moc netěšil, ale věděl, že se tomu testu stejně nevyhne. Vydal se tedy do školy, cestou se zastavil pro své kamarády Elisabeth, Emmu a Michaela a pak společně pokračovali do školy. Uběhly čtyři vyučovací hodiny a poslední byla matematika, ze které měli psát test, ale učitel matematiky se udělalo špatně, a proto jim hodina odpadla. Eliash byl velmi šťastný, protože jak už víte, matematika mu moc nešla.

Když jim tedy odpadla tato hodina, vydali se domů a cestou se domluvili, že po splnění domácích prací a úkolů půjdou ven. Ten den byl přece jen něčím zvláštní, byl Halloween. Možná tento svátek moc neznáte, ale stává se, že zrovna tento den se dějí strašidelné věci. A to už věděli i hrdinové našeho příběhu, kteří se konec konců měli už za chvíli sejít.

Eliash vymyslel, že by se v tento výjimečný den mohli jít podívat do nejstrašidelnějšího domu v jejich městě a říci si tam alespoň několik strašidelných historek. A poté jít koledovat. Emmě se to moc nelíbilo, protože byla moc velký strašpytel a navíc jí rodiče zakázali do toho domu chodit. Ale stejně se nechala od kamarádů přesvědčit a šla s nimi.

Do domu jako první vešel Michael, byl nejstarší, a tudíž si myslel, že je i nejodvážnější, a za ním šel zbytek kamarádů. Nikdo z nich však netušil, že až vstoupí do domu, zažijí něco, co jim naprosto změní životy. Náhle se zavřely dveře a v domě se všechno rozsvítilo. První, čeho si všimli, byl kostlivec, který na ně vesele mával a u toho cenil své perličkově bílé zuby. Samozřejmě se všichni velmi vylekali, protože v životě nic takového neviděli, ale po chvíli se strach opustil, když kolem nich proletěla krásná čarodějnice na koštěti. A tu zjistili, že ta strašidla jsou vlastně neškodná, a tak se s nimi velmi rychle spřátelili. Ale museli slíbit, že o tomhle setkání nikomu neřeknou.

A tak vždy po roce se zde se strašidla scházejí a povídají si o tom, co se jim za celý rok přihodilo.

NEPOSLUŠNÉ KOŤÁTKO

Marek Šplíchal

Na jednom statku žila kočka a té se narodilo koťátko, kterému dali jméno Čertík. Nedali mu to jméno jen tak. Ať Čertík udělal, co udělal, vždycky to skončilo průšvihem. Pokaždé mu maminka říkala: „Čertíku, kdy ty dostaneš rozum a přestaneš zlobit?“ Čertík se na ni podíval a řekl: „Mami, vždyť já nezlobím, to všechno ostatní, ne já.“ Čertík sliboval, že už bude hodný a ať mu dá maminka úkol a on jí dokáže, že je velký a poslušný. „Dobře tedy, zítra ráno půjdeš na druhý statek za babičkou a dědou a doneseš jim vzkaz.“ Čertík se zaradoval a těšilo ho, že mu mamka dala úkol. Čertík se nemohl dočkat a hned brzy ráno vyrazil. Maminka ho zastavila a ptala se ho, kam jde, že ani neví, kam má jít. „Čertíku,

poslouchej, řekneš babičce, ať v neděli přijdou na oběd, cestu k babičce znáš. Hlavně to neber zkratkou kolem řeky, vem to až na lávku a ne abys přeskakoval potok.” Čertík slíbil, že půjde přes lávku a tou cestou, co vždycky chodí, dal mamince pusu a šel. Cesta vedla přes louku, na které poletovali motýli. Hrál si s nimi a zapomněl na cestu. Když ho to přestalo bavit, vydal se k domovu. Až v tu chvíli si vzpomněl, že měl jít k dědovi. Rozběhl se a utíkal, co to šlo, až doběhl k řece, k místu, kde by šla přeskočit, tím by si zkrátil cestu. Vůbec si nevzpomněl, co slíbil. Rozběhl se, že řeku přeskočí, a hop a byl ve vodě. Čertík neuměl plavat a začal se topit. Už už si myslel, že s ním bude amen. Když vtom ucítil packu, jak ho chytla za krk a ze studené vody ho někdo vytáhl. Čertík otevřel oči a uviděl starého kocoura, kterého se každý bál. Čertík se lekl a také se ho bál. Vtom se ale starý kocour na něho usmál a Čertík zjistil, že zas tak zlý není. Poděkoval mu a rychle běžel na statek k babičce a dědovi. Těm to vše pověděl, že s ním mohl být konec, nebýt toulavého kocoura. Najedl se a vydal se zpět domů. Doma také všechno řekl. Maminka mu vynadala a řekla, že příště má poslouchat a dávat na sebe pozor.

ANNIE

Michal Čech

Kdysi dávno za sedmero horami, za sedmero řekami a sedmero světy žil šťastný pár. Byli o to šťastnější, že se jim mělo brzy narodit děťátko, holčička.

Ale už od prvního měsíce, co se měla Annie, jak svou holčičku pojmenovali, narodit, maminka věděla, že s ní není něco v pořádku. Každý den maminku ukrutně pálilo břicho a tatínek se o ni strachoval, že to takto dlouho nevydrží.

Uběhlo ale pár měsíců a malá Annie se narodila.

Když Annie přišla na svět, dostala od maminky šitého medvídku.

Brzy se zjistilo, že má Annie kouzelnou moc - dokáže ovládat oheň. Annie hrála natolik, že ji maminka nemohla ani pochovat. Obkládala ji studenými mokkými hadříky, ale do 5 minut byl každý hadřík suchý, někdy dokonce i začaly hadříky hořet. Maminka se pokaždé neuvěřitelně lekla, ale rychle vzala Annie a ponořila ji do škopíku se studenou vodou, aby se ochladila. To nakonec pomohlo. A právě v tu chvíli přišel domů tatínek, a když maminka převyprávěla, co se stalo, nemohl tomu uvěřit.

Dalšího dne v podvečer se maminka rozhodla jít na procházku do města i s Annie. Potkali tam stařenku. Ta byla celá zahalená, do obličeje jí nebylo vidět. Maminka si všimla, že je stařenka pronásledovala až domů, a tak rychle zamkla dveře a Annie dala do postýlky. Poté šla k oknu. Stařenka tam stále byla a vypadala, jako by něco chtěla. Tak se maminka odhodlala jít za ní. Stařenka maminku pozdravila a řekla: „S Annie to nebude jednoduché.“ A pak stařenka odešla. Maminka přešla ke krbu a zakoukala se do ohně. Mezitím Annie vylezla z postýlky a přicupitala za maminkou. Vylezla jí na klín. Maminka začala zpívat písničku, kterou vždy Annie uspávala. V Annie to vyvolalo takové emoce, že začala oheň v krbu ovládat. Nejdřív ho uhasila, pak zase zapálila. Dokonce si s ohněm pohazovala z ruky do ruky, jako by to byl nějaký míč. Maminka tomu nemohla uvěřit. A když se tatínek vrátil domů, celý tento příběh mu vyprávěla. Tatínek se zalekl, protože v té době se čarodějky upalovaly na hranici. Bál se tak moc, až Annie na dveře pokoje přidělal asi 5 zámků, aby se nedostala ven. Annie tak dostávala jen jídlo přes okénko ve dveřích. Mamince se to moc nelíbilo, a tak si s ní chodívala hrát, aby Annie nebyla tak sama.

Čas utíkal. Annie bylo už neuvěřitelných 8 let. Maminka celých těch 8 let hledala onu stařenku, ale nikdy ji nenašla.

Jednou však, když šla maminka s Annie na procházku, znovu stařenku potkaly - jako by byla Annie magnet, prostě tam najednou stařenka byla. Maminka jí hned začala vysvětlovat, co se u nich děje, a poprosila ji, jestli nezná někoho, kdo by jim pomohl ovládat tuto moc. Stařenka jen přikývla a řekla: „Pomohu Vám, ale Annie musí jít ke mně domů, tam

mám na to prostředky a mohu ji vše naučit.” A tak Annie byla u stařenky už celý rok a zjistila spoustu věcí. Například to, že se stařenka jmenuje Alucard a není to jen tak nějaká stará paní, ale je to mocná čarodějka a svoje schopnosti předává dál. Ale stařenka dokázala být i velice zlá. Dokázala Annie naučit ovládat oheň, jak nikoho předtím, ale byla to tak velká moc, že ji stařenka chtěla využít nejdřív pro sebe. Chtěla po Annie, aby pro ni kradla jídlo a kdyby jí chtěl někdo něco udělat, tak aby použila na obranu svou silnou čarovnou moc. A pak Alucard chtěla, aby Annie ničila lidi, kteří ohrožovali čarodějky.

Annie bylo už 13 let a stávala se velice zlou. Při pohledu na obrázek jednoho lovce čarodějnic se velice vyděsila – vždyť to byl její tatínek! Byla velice překvapená, vzpomínala si, že tatínek vždycky mamince říkal, že chodí na dřevo a v lese tráví celé dny. Ale vypadalo to, že ve skutečnosti tatínek loví čarodějnice. Annie se bránila tomu, že by měla zničit svého otce. Ale zlo ji přemohlo. Rozhodla se, že až se setmí, tak půjde tento nelehký úkol vykonat. Ale bála se. Ještě předtím si zašla do domu pro svého Měďu, aby měla u sebe vzpomínku na svou rodinu. Když už bylo vážně šero, tak dům zapálila. Annie byla moc smutná z toho, že nevěděla, jestli v ohni neuhorela i její maminka, kterou měla velice ráda. Annie se ze samého smutku rozplakala. Utíkala do lesa. Utíkala tak rychle, že si ani nevšimla, kam běží. Najednou se ocitla uprostřed temného neznámého a strašidelného lesa. Snažila se dostat zpět k Alucard, ale nešlo to, vždy ji nějaká neznámá síla vrátila zpět do temného lesa. Annie takhle žila 14 dní, žila z toho, co si ulovila nebo nasbírala.

Jednou, když si tak v lese seděla u ohně, který si svou mocí zapálila, dívala se na svého Měďu. V tu chvíli se tam z ničeho nic zjevili tři vlci. Jeden z nich jí řekl: „Posílá nás Alucard, abychom tě zabili!“ Když to vlk dořekl, hadrový Měďa se najednou proměnil ve velikého medvěda. Šlehaly z něj plameny, které pálily natolik, že vzplanulo vše, co se ocitlo v jeho blízkosti. Annie i vlci byli velice vyděšení. Vlci utekli. Annie statečně zůstala. Ale vtom se medvěd přiblížil a vše jí vysvětlil. Poslední věta, co řekl Annie, byla: „Tvoje maminka mě ušila, abych tě ochránil, Annie.“ Annie byla šťastná, pomyslela si, že tu má alespoň někoho, s kým si může povídat. Nebylo jí jasné, jak to její maminka dokázala, ušít takového Měďu, který se dokáže proměnit ve velkého mocného medvěda. Tak se ho zeptala: „Jak je to možné, že ti moje maminka dokázala dát takovou moc?“ Měďa jí řekl, že sám neví, moc si to nepamatuje, ale jedno ví určitě, že čarodějka se může narodit zas jen čarodějnici.

V tu chvíli si Annie vše uvědomila, její maminka musí být čarodějnice a její tatínek byl lovec čarodějnic. „Jak jim to spolu mohlo klapat?“ myslela si Annie. V tu chvíli Annie došlo, že čarodějnice přežije všechna kouzla, co na ni sešle jiná čarodějnice. „Co když moje maminka ještě žije?“ pomyslela si Annie a rozhodla se, že udělá vše, aby ji našla. A Měďa, kterého dostala od maminky, aby ji chránil, jí v tom pomůže.

MILLIE A MONTY

Anežka Jánová

V jednom malém městečku bydlela holčička Millie se svou rodinou. Millie bylo 14 let, ale brzy jí bude už 15. K narozeninám si už od svých deseti let přála pejska.

Každý měsíc počítala dny, jak dlouho ještě bude muset na pejska čekat.

Uteklo to však rychle a ten den byl tu...

Millie si vzala přepravku a všechno, co potřebovala. Rychle naskočila do auta a s rodiči vyjeli. Byla radostí bez sebe. Konečně dojeli do útulku.

Hned jak vstoupila dovnitř, naproti ní v kleci se choulil malý oříšek. Byl skoro celý hnědý. Až na packy, ty měl bílé.

Millie k němu přišla a prohlížela si ho zblízka. Pejsek na ni taky koukal. Potom začal skákat a kňučet radostí. A to Millie už věděla, že je to on. Pejsek, kterého si přála. Vzala ho do náručí a řekla mamince a tatínkovi, že chce právě tohoto pejska.

Rodiče to tedy šli zařídit a také se zeptali, jak se pejsek jmenuje. Paní jim řekla, že Monty. Odvezli si ho tedy s sebou domů.

Doma mu Millie všechno ukázala. Měl pelíšek hned vedle její postele.

Ale Millie věděla, že někdy bude Monty spát i s ní v posteli. Dala mu granule, vodu a šli spát.

Další den ho začala učit povely a různé triky. Monty byl chytrý, a tak mu to šlo rychle.

Chodila s ním každý den na procházky. Stali se z nich nerozluční přátelé.

Rok uplynul jako voda. A Monty byl pořád takový malý a roztomilý.

Millie byla velice šikovná a obzvlášť dobrá byla ve výtvarné výchově.

Proto také chodila na výtvarný kroužek. Dostávali různé úkoly, aby si doma něco nakreslili.

Millie kreslila štětcem, a když Monty uviděl štětec, chňapnul ho do tlamičky a pomáhal ji kreslit.

No, někdy to nedopadlo dobře, ale většinou to bylo mistrovské dílo.

Když byla bouřka, Monty se k ní přitulil v posteli a koukali spolu na film. Po chvíli většinou usnuli.

Když byly letní prázdniny, rozhodli se rodiče, že všichni společně pojedou k moři. Jeli docela dlouho a Montymu se dělalo pořád špatně.

Museli pořád dokola zastavovat. Když konečně po jedenácti hodinách dlouhé cesty dojeli na místo, hned se šli do hotelu ubytovat. Téměř okamžitě usnuli. Probudili se až další ráno. Nasnídali se a vyrazili na pláž. Pláž nebyla vůbec daleko. Stačilo přejít silnici a projít kolem obchodu s oblečením. Hned za ním byla krásná velká pláž.

Monty a Millie se rozběhli a rovnou skočili do vody. Po chvíli hledání našli dokonce i mušle. Pár muší Monty spolknul, ale nic mu to neudělalo. Strávili na pláži celý den a už se začalo stmívat. Vzali si věci a šli zpátky do hotelu. Millie viděla, že Monty není ve své kůži, zdálo se jí, že mu něco je, ale po chvíli to přestalo.

Druhý den si šli projít město. Bylo nádherné. Zašli do restaurace a do dalších různých obchodů. Odpoledne se šla Millie projet na kole. Vepředu měla košík a v něm byl Monty. Líbilo se mu, jak foukal vítr na jeho čumáček. Najednou ale úplně přestal vnímat. Millie si toho naštěstí všimla a rychle tedy ujížděla zpátky za rodiči.

Naštěstí od nich nebyla moc daleko. Dojela za nimi a řekla, co se Montymu stalo. Rodiče a Millie s Montym jeli rychle na veterinu. Když tam dojeli, rychle doběhli do čekárny a řekli panu veterináři, co se stalo.

Millie měla slzy v očích. Pan veterinář řekl, že Monty spolykal hodně muší.

A ty mu teď v bříšku dělají neplechu. Řekl, že bude muset Monty jít na operaci. Millie si sedla a rozplakala se. Maminka i tatínek ji utěšovali. Asi půl hodiny čekali v čekárně. Konečně přišel pan veterinář. Řekl, že je možné, že to Monty nepřežije a aby se s ním šli raději rozloučit. Millie k němu přišla a říkala mu, jak moc ho má ráda. Dala mu pusku na čumáček.

Viděla, že už skoro nedýchá a uronila slzičku. Slza Montymu spadla přímo na čumák. Najednou se probral. Všichni jen zírali. Millie nevěřila vlastním očím. Nejspíš to byla slza štěstí. Objala ho a slíbila, že na něj bude dávat větší pozor. Potom zajeli rovnou do hotelu, sbalili si věci a jeli domů. A tentokrát se Montymu už špatně nedělalo. Přijeli domů a Millie se o Montyho starala ještě lépe než předtím, protože ho nechtěla ztratit.

Byla ráda, že tu s ní Monty může být ještě dlouho...

POHÁDKA O STRAŠIDELNÉ ŠKOLE

Matyáš Novák

Za devatero horami a devatero řekami, v hlubokém lese stál starý hrad. V tomto hradu nebydleli král s královnou nebo snad loupežníci, jak by asi každý čekal. Naprosto překvapivě - byla v něm škola. A to ne jen tak nějaká ledajaká škola, ale pořádně strašidelná!

Tak třeba její ředitel - ten měl tři hlavy. A to si to představte, když většinou normální ředitel neví, kde mu hlava stojí, tak co teprve měl říkat tenhle náš ředitel se třemi hlavami! No a učitelé - to byli bubáci, učitelky čarodějnice! A žáci a žákyně? Ani ti na tom nebyli jinak. Jakmile se k této naší škole jenom přiblížil nějaký člověk, hned hrůzou zkameněl.

Jednoho dne si na kraji lesa hrál známý poškolák a hrubián Matěj. Děti ho neměly rády, protože jim nikdy neudělal nic dobrého. A ani v lese se nechoval hezky. Baval se tím, že lámal větve stromů, kopal do hub, mravencům klackem rozhrabal mraveniště a svým křikem plašil všechna zvířátka. Jak tak chodil a přitom škodil, víc a víc se vzdaloval od kraje lesa...

Až najednou stál před tajemným hradem. A protože byl navíc i moc zvědavý, vešel dovnitř. Všude byla velká spousta pavučin s ohromnými pavouky, po zemi běžely velké krysy a chodbami se proháněli netopýři. Matěj se tu vůbec necítil dobře. Moc se bál.

Najednou se to všude kolem něj začalo hemžit podivnými bytostmi. Strkaly do sebe, pošťuchovaly se, nadávaly si, tahaly se za vlasy a praly se. Ty bytosti vypadaly opravdu děsivě a vůbec nepoznaly, že Matěj není jedním z nich, a tak byl za chvíli plný modřin, boulí

a škrábanců. Jen taktak se mu podařilo z hrůzné školy utéct. Běžel tak rychle, že sotva popadal dech a zastavil se až na okraji lesa.

Bylo velice zajímavé, co se událo potom. Po této zkušenosti s návštěvou čarodějnické školy se Matěj změnil. Začal se ke svým spolužákům chovat hezky, byl k nim ohleduplný a stejně se choval i v přírodě ke stromům a zvířátkům.

No, a vtom zazvonil zvonec a pohádky je konec...

O JEŽEČKOVI

Milan Třásák

Nastal podzim, sluníčko už málo hřálo a noci začaly být chladné. Pod velkou starou lípu napadlo spousta listů. Vtom kolem procházel ježek Andrej. Řekl si: „Tady bych se mohl zazimovat s celou svou rodinou”.

A také to tak provedli, udělali si tam pelíšek.

Ale jejich synáček Miloš, to byl pěkný nezbeda a tulák. Často se toulal a rodiče pak o něho měli strach.

Jednoho dne se Miloš rozhodl prozkoumat okolí. Na zahradě našel jablono a pod ní spoustu jableček. Popošel dál a uviděl jiný strom, pod kterým bylo také spousta napadaného listů.

„Hurá, našel jsem svůj domeček!” zaradoval se Miloš.

Ale tam už bydlela jiná rodina, takže jeho plán nevyšel. Tak začal Miloš plakat. Paní Ježková ho utěšovala a říkala mu, že mu pomůže jeho rodinu najít.

Miloš se zatím skamarádil s ostatními malými ježčky a začali si spolu hrát.

Když ale přišel večer, začalo se mu stýskat po mamince a tatínkovi. Potom však usnul a v noci se mu zdálo, že své rodiče a sourozence našel.

Ráno, když se vyspal, rozloučil se s novými kamarády, poděkoval a paní Ježková ho vyprovodila.

Cestou k domovu potkal pejska Alfíka, tak ho poprosil, jestli by mu nemohl pomoci. Alfík byl hodný, tak hledali spolu. Chvilí jim to trvalo, protože pejsek byl ještě malý a neuměl

tak dobře čichat. Nakonec přišli k lípě, kde bydlela Milošova rodina. Miloš byl moc šťastný a nabídl pejskovi, že si spolu mohou všichni hrát. A tak se stali dobrými kamarády.

Příloha:

Projekt žáků 9. ročníku pro žáky 2. ročníku

Název projektu: Autorské čtení pro Rytíře řádu čtenářského aneb „Napsali jsme pro vás pohádky“

Cíl projektu: Netradičním způsobem motivovat žáky k autorskému psaní a čtení (9. roč.) a k čtení s porozuměním - interpretace přečteného textu, výtvarné zpracování námětu (9. a 2. roč.)

Termín: prosinec až červen

Předmět: Český jazyk a literatura

Ročník: 9. a 2.

Dílčí cíle na oborové úrovni

2. ročník

žák

- čte literární texty přiměřené věku
- rozvíjí dovednost vyprávět o přečteném
- seznamuje se základními literárními pojmy
- výtvarně vyjádří vjemy a postoje ke skutečnosti na základě vlastního prožitku, podle vyprávění, četby

9.ročník

žák

- zvládá výstavbu souvislého textu a způsoby jeho členění
- ožívuje vyprávění výstižnými jazykovými prostředky
- vhodně využívá vědomosti o hláskosloví, spisovné výslovnosti, zvukové stránce věty v psaném i mluveném projevu
- charakterizuje literární postavu

Cíle na kompetenční úrovni

Kompetence komunikativní

9. ročník

a) Písemný projev

žák

- své sdělení vyjádří písemně uceleně, se souvislou stavbou vět, odstavců a celého textu, se zaměřením na věc i s ohledem na svého adresáta a záměr sdělení

b) Ústní projev

- před známým i neznámým publikem přednese své sdělení uceleně a srozumitelně; připraví si a použije poznámky tak, aby to jeho vystoupení nerušilo
- mluví výrazně, aby sdělil smysl, tempo přizpůsobuje adresátovi i obsahu, ovládá mimiku i gesta, rozlišuje, co chce sdělit, v jaké situaci to sděluje a komu to sděluje, a v závislosti na tom použije vhodné jazykové prostředky

2. ročník

Naslouchání, navazování a udržování kontaktu při komunikaci

- vyslechne druhého, aniž by ho zbytečně přerušoval; udržuje s mluvčím oční kontakt
- odpoví na položenou otázku, řekne svůj názor na věc, různými způsoby vyjádří své názory, pocity a myšlenky

Kompetence pracovní

Vlastní práce

9. ročník

- úkoly plní ve stanoveném termínu
- v průběhu plnění úkolu kontroluje dodržení termínu splnění

Hodnocení

- rozpozná kvalitní práci a dobře splněný úkol (podle zadání a předem stanovených kritérií);
- sám nebo ve spolupráci se spolužáky zhodnotí podle předem stanovených kritérií práci ostatních i vlastní práci

Vlastní práce

2. ročník

- postupuje při práci podle jednoduchého návodu
- pokud si neví rady, požádá o pomoc spolužáka či učitele

Postup a časové rozvržení

Prosinec - 1/ po zopakování učiva kapitoly vypravování v rámci slohového učiva žáci 9. třídy napíší vlastní pohádku a doplní ji ilustrací

2/ učitel práce opraví a spolu s žáky vybere nejzajímavější texty

Březen - 3/ žáci je přepíší na počítači, svážou do složky včetně ilustrací

Květen - 4/ pod vedením učitele si žáci připraví autorské čtení své pohádky (lze i četbu po rolích ve skupinách nebo dramatizaci)

5/ po interpretaci ve třídě vyberou žáci spolu s učitelem 2 – 3 pohádky, které budou žákům 2. ročníku přečteny

6/ žáci si domluví s vyučující 2. třídy termín a hodinu realizace

Červen - 7/ Realizace

A/ přítomni jsou všichni žáci 9. třídy a žáci 2. třídy

B/ mluvčí 9. roč. – moderátor – vysvětlí, proč právě pro ně byly pohádky napsány /Rytíři řádu čtenářského/ a vyptá se, jaké pohádky znají, kdo jakou nyní čte apod.

C/ četba ukázek ze sborníku pohádek 2 – 3

D/ po každé pohádce mají děti z 2. třídy stručně převyprávět, o čem v pohádce šlo, říci, jestli se jim pohádka líbila, které postavy si zapamatovaly....

E/ žáci 9. ročníku sborníček dětem předají s tím, že až si všechny pohádky přečtou a nakreslí k nim obrázky / budou vystavené ve třídě/ pozvou autory pohádek na výstavu ilustrací a na četbu vybraných pohádek, kterou si předem připraví. **Toto setkání se uskuteční do 20. 6. 2021**

F/ žáci 9. roč. se rozloučí a odejdou.

Zhodnocení projektu:

Každý žák 2. třídy napíše jednu až dvě věty - své dojmy, nakreslí, namalují ilustraci k některé z pohádek. Nejlepší práce budou zveřejněny ve školním časopise.

Žáci 9. ročníku připraví zprávu do školního časopisu Šotek i Prosečského zpravodaje.

Zpracovali a projekt vedli: Mgr. Zdeněk Pecina a Mgr. Jana Pavlovičová